

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.
przy uczestnictwie B. G.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt VIII Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację uczestniczki postępowania B. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 lipca 2017 r. uwzględniającego wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. o orzeczenie zakazu prowadzenia przez uczestniczkę działalności gospodarczej.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że zaniechania uczestniczki postępowania w złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, stanowiące podstawę orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (jedn. tekst: Dz. U. z 2019, poz. 243 ze zm., dalej: „Pr.r.”), jak i po jej wejściu w życie, do oceny skutków tego zaniechania stosuje się przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2019,

poz. 498 ze zm., dalej: „Pr.u”.) po dokonanej w dniu 1 stycznia 2016 r. nowelizacji, co wynika z art. 452 ust. 2 pr. r. Podniósł, że jednym ze skutków niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie jest możliwość orzeczenia zakazów określonej działalności.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez uczestniczkę postępowania. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 337 Pr.u. w zw. z art. 452 ust. 3 Pr. r. oraz art. 373 Pr. u. w brzmieniu sprzed nowelizacji w związku z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. nr 53, poz. 434, dalej: „ustawa nowelizująca z dnia 6 marca 2009 r”), regulujących przesłanki orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, co implikuje konieczność przedstawienia jednoznacznego i czytelnego stanowiska w ramach szerszej wykładni Sądu Najwyższego.

Wnioskodawca Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. w odpowiedzi na skargę wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w przypadku nie podzielenia tego wniosku, o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne

i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/04, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji jurydycznej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań.

Skarżąca w lakonicznym wniosku nie wskazała żadnych rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczących wykładni art. 337 Pr.u. w zw. z art. 452 ust. 3 Pr. r. oraz art. 373 Pr. u. w brzmieniu sprzed nowelizacji w związku z art. 6 ust. 3 ustawy nowelizującej z dnia 6 marca 2009 r., regulujących przesłanki orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, które miały stać się podstawą przyjęcia skargi do rozpoznania ani nie wykazała, by przepisy te budziły poważne wątpliwości. W zasadzie ograniczyła się do sformułowania potrzeby dokonania ich wykładni, motywowanej tym, że w jej ocenie budzą one poważne wątpliwości

i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów z powodu ich skomplikowanej, niejednoznacznej językowo i rzadko stosowanej treści. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie za skarżącą argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponadto zagadnienia interporalne związane z orzekaniem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej były wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego, a skarżąca nie wykazała, by zaistniała potrzeba ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 105/14, OSNC 2015, nr 12, poz. 138 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2015 r., III CSK 37/15, nie publ., z dnia 9 grudnia 2015r., II CSK 55/15, nie publ., z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 210/13, nie publ., i z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 385/13, Biuletyn SN 2014, nr 9, str. 7).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy nie rozstrzygał o kosztach postępowania kasacyjnego wnioskodawca w odpowiedzi na skargę sformułował bowiem wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego jedynie na wypadek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i jej oddalenia.

aj